

צ"ג/א /הקלטה בקלן וק"א

1

מאיר היה יליף דריש בכנישתא דחמטא כל לילי שובא וחוה תמה ודא איתתא ליפיה שמועה קלי'. חד זמן עני דריש אולת בעית מיעול לבייתת ואשכחתי בוצינא מיטפי אמר לה בעלה הן הניית'. אמרה ליה מישמעא קליה דדרושא. אמר לה מבך

מבך וכך דלית הדיא איתתא עללה להבא לבייתת עה זמן דהיא אולת ורקקה גו אפוי דדרושא. צפה ר"מ ברוח הקודש ועבד גרמיה חשש בעיינות, אמר כל איתתא דירעה מילחוש לעיינת תיתי תלחושי. אמרין לה מגירתא הא עניתיך תיעלין לביתיך עבדי גרמך לחשה ליה ואת רקקה גו עייניה. אתת לגביה אמר לה חכמת את מילחוש לעיינא. מאימתיא עליה אמרה ליה לא. אמר לה ורקקין בגויה שבע זימנין והוא טוב ליה. מן דרקקה אמר לה אולין אמרין לבעליך חד זמן אמרת ליה והיא רקקה שבעה זימנין. אמרו לו תלמידיו רבי כך מבזין את התורה. אילו אמרת לך לא הוינן מייתי ליה ומלקין ליה ספסלית ומרציין ומרציית ליה לאיתתיה. אמר לון ולא יהא כבוד מאיר ככבוד קונו. ומה אם שם הקודש שנכתב בקדושה אמר הכתוב שיימחה על המים בשביל להטיל שלום בין איש לאשתו. וכבוד מאיר לא כל שכן:

ר' מאיר היה יושב ודורש בליל שבת בבית הכנסת של חמת. הייתה שם אישה אחת עומדת ושומעת את דרשתו. פעם אחת האריך ר' מאיר בדרשתו, המתינה עד שסיים. כשבאה לבייתה מצאה הנר שכבה. אמר לה בעלה: היכן היית עד עכשיו? אמרה לו: שומעת הייתי בדרשת דורש. והיה אותו האיש ליצן, אמר לה: בכך וכך, אין את נכנסת לביתי עד שתלכי ותרוקי בפניו של הדורש. יצאה מביתה, ישבה שבת ראשונה, שנייה ושלישית. אמרו לה שכמותיה: עדין שרויים אתם בכעס, נבוא עמך אצל הדרשן. כיון שראה אותן ר' מאיר צפה ברוח-הקודש, עשה עצמו חושש בעיניו, אמר: כלום יש ביניכם אישה חכמה ללחוש בעין? אמרו לה שכמותיה: לכי את, לחשי לן ורקקי בתוך עיני ותהי מותרת לבעלך. הלכה, וכיון שישבה לפניו הייתה מתיראה מפניו, אמרה לו: רבי, אין אני יודעת ללחוש לעין. אמר לה: אף-על-פי-כן, רוקי בפני שבע פעמים ואתרפא. עשתה כך. אמר לה: לכי אמרי לבעלך: אתה אמרת פעם אחת ואני רקקתי שבע פעמים. אמרו לו תלמידיו: רבי, כך מבזין את-התורה? אלו אמרת לנו, לא היינו מביאין אותו ומלקין אותו על העמוד והוא מתרצה ומתפיס לאשתו? אמר להם: ולא יהא כבוד מאיר ככבוד קונו מה אם שם הקודש שנכתב בקדושה אמר הכתוב שיימחה על המים בשביל להטיל שלום בין איש לאשתו וכבוד מאיר לא כל שכן. (לפי תלמוד ירושלמי מסכת סוטה פרק א דף טז הלכה ד)

2

המורף: הוזה גנו בני תיבנא. היו ימינו צין הסגן שלל היו להם ואיתנסיבת ליה בפיתוא. צימות

כיים וכסמות: קא מנקיש ליה תיבנא מן מווייה. היה מלקט הסגן משערו: אי הוי לי רמינא לך ירושלים דדהבא. אם יהיה לי קיפוק שמתעשר לעשה לך ירושלים של זהב צמי נפש שמזוירת בכל עמיני ירושלים והיינו דלמרינן במסכת שבת (דף עג.) עיר ירושלים של זהב כדעבד ליה רבי עקיבא לביבסו: אתא אליהו קרא אבבא וכו'. עבד הכי משום קורט רוח להן דלדידיה לא היה לו אפילו תנן כמו להם: שפיר עביד לך אבון. דלדניך מנכסיה: חדא דלא דמי לך. שהוא גרוע ממך. ועוד שמניסך צאלמנות מיום שהרי הניחך כמה שנים (י): יודע צדיק נפש בהמתו. אית דלמרי דליהי הוה ידעה דר' עקיבא הוה ואמרה ליה דלא מימננא צענייה. ואית דלמרי דלא הוה ידעה אלא הכי קא אמרה דלדיק לא מציה לבינשי: שלי ושלכם שלח הוא. על ידה הוה כל מה שלמדתי: מן שית

עלמא ר' עקיבא איתקדשת ליה ברתיה (דבר) דכלבא שבוע שמע (בר) כלבא שבוע אדרה הנאה מכל נכסיה אולא ואיתנסיבה ליה בסיתוא. הוה גנו בני תיבנא הוה קא מנקיש ליה. תיבנא מן מווייה אמר לה אי הוואי לי רמינא לך ירושלים דדהבא אתא אליהו אידמי להון כאנשא וקא קרי אבבא אמר להו הכו לי פורתא דתיבנא דילדת אתתי ולית לי מידעם לאנגונה אמר לה ר' עקיבא לאנתתיה הוי גברא דאפילו תיבנא לא אית ליה אמרה ליה זיל הוי בי רב אול (ב) תרתי סרי שנין קמי דר' אליעזר ור' יהושע למושלם תרתי סרי שנין קא אתא לביתיה שמע מן אחורי ביתיה דקאמר לה חד רשע דבייתו שפיר עביד לך אבון חדא דלא דמי לך ועוד (ג) [שבקך] ארמלות היות כולהון שנין אמרה ליה אי צאית לדילי ליהוי תרתי סרי שנין אחרנייתא אמר הוואיל ויהבת לי רשותא איהודר לאחורי הדר אול הוה תרתי סרי שני אחרנייתא אתא בעשרין וארבעה אלפין וזוגי תלמידי נפוק כולי עלמא לאפיה ואף היא קמת למיפק לאפיה אמר לה ההוא רשיעא ואת להיבא אמרה ליה. יודע צדיק נפש בהמתו אתת לאיתחוויי ליה קא מרחן לה רבנן אמר להון הניחו לה שלי ושלכם שלח הוא

3

דריש ר"ע איש ואשה זכו שכינה ביניהן לא זכו אש אוכלתן יהא הוה נואף ולא יהא נואפת: שכינה ביניהם. שהרי חלק את שמו ושיכנו ציטקן וי"ד צאיש והיי' צאשה: לא זכו אש אוכלתן. שהקב"ה מסלק שמו מציטקן ומנאלו חט וואש:

4

ההוא בר בבל דסליק לארעא דישראל נסיב איתתא אמר לה בשילי לי תרי מלפי בשילה ליה תרי (א) מלפי רתח עלה למוחר אמר לה בשילי לי גריוא בשילה ליה גריוא אמר לה זילי אייתי לי תרי בוציני אולת ואייתי ליה תרי שרגי אמר לה זילי תברי יתהון על רישא דבבא הוה יתיב בבא בן בוטא אבבא וקא דאין דינא אולת ותברת יתהון על רישיה אמר לה מה הדין דעבדת אמרה ליה כך ציוני בעלי אמר את עשיית רצון בעליך המקום יוציא ממך שני בנים כבבא בן בוטא:

בשילי לי תרי מלפי: שני רגלי צהמה ובישלה צ' עדשים שלח היתה מכרת בלשונות שלהם צא"י ה לא היו טוענין קר. ואית דגרסי בשילי (ב) טלושתי כלומר מעט עדשים שכן אדם נוהג לומר ואייהי סברה דשמי עדשים קאמר לה ובשלה לו שמי עדשים בלבד ולא רתסה לשנות על דגריו: ורתח עליה למחר אמר אי אמינא לה נמי מרי תעביד לי (ג) כאיתמל ואמר לה בשילי לי גריוא מידה גדולה דקצר כי היכי דתטרע עליה דמילתא ולא תבשילי אלא כדי סעודה: תרי בוציני לשון (ד) שני שרגי שני מנוכות דמרווייהו נקראו בוציני בלשון ארמי' תבריהו ער רישא דבבא. על ראש הפתח. ומתמת כעס אמר לה ואייהי סברה דקאמר לה למיחצר יתהון על רישא דבבא צן בוטא דהוה ימיז ממך: